

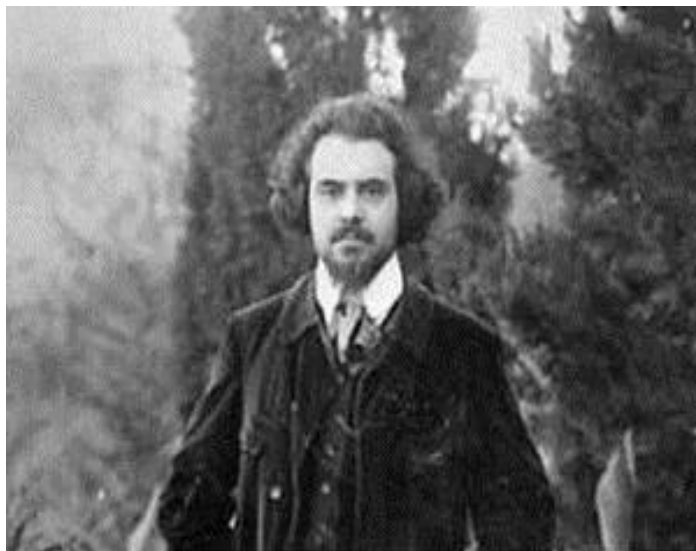
МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІЛОРУСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
КАФЕДРА ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИХ ТА
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН
КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ ТА ПРАВА
КАФЕДРА ІСТОРІЇ БІЛОРУСІ ТА ПОЛІТОЛОГІЇ

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції

“СЬОМІ БЕРДЯЄВСЬКІ ЧИТАННЯ”

7 червня 2019 року

Біла Церква

2019

яка в 692 році була зведена в патріархат Труллановським Синодом (Quinisext) і отримала першість над дезидератами єпископа Кесарійського.

Нарешті, існує можливість передачі автокефального статусу від материнської церкви до дочірньої. Таким чином, в 466 році єпископ Мцхета був призиваний до католикозу Картлі, що зробило Церкву Грузії незалежною від Антіохійської церкви, а в 1970 році Православна Церква Америки була заснована Церквою Росії (але формально не визнана багатьма іншими незалежними церквами) [3].

У цілому, автокефальний рух має на меті подолання внутрішніх конфліктів і сприяння діалогу. Але це залишається ідеалом. У сучасну епоху і з появою національних держав автокефалія стала політичним аргументом захисту національних інтересів. Політизація релігії в Україні та Східній Європі в цілому як і раніше залишається феноменом, який не можна ігнорувати.

Література:

1. Полонська-Василенко Н. Історичні підвалини УАПЦ. Мюнхен, 1964.
2. Правила Четвертого Вселенського Собора [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.sedmitza.ru/lib/text/435474/>
3. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://orthodoxwiki.org/Autocephaly>

УДК 340.113+340.115

Макарчук В. В., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

vitosvolff@rambler.ru

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРАВОВИЙ СТАТУС»

Очевидно, що за історію свого існування людство виробило значну кількість способів, прийомів, засобів пізнання, деякі з них трансформувались у наукові методи та методики. У зв'язку з цим перед кожним вченим постає питання вибору прийому, способу, засобу, методу чи методики в конкретному випадку та поєднання всіх цих інструментів пізнання в єдину несуперечливу систему здобуття істинного знання [1, с. 12].

Зрозумілим є також і те, що застосування широкого кола методів дослідження сприяє більш поглибленому вивченню сутності поняття правового статусу, однак не виходячи за межі предмету теорії та історії держави і права.

За час існування юридичної науки було розроблено низку підходів та універсальних методів, за допомогою яких вчені з'ясовують закономірності виникнення та розвитку правових явищ, взаємозв'язки між ними, прогнозують їх подальший розвиток.

Кожне виявлення правосуб'єктності особи, зокрема, форми його об'єктивізації, вимагає для свого дослідження відповідні підходи, способи та засоби здійснення. Методологічний інструментарій може бути найрізноманітнішим, варіюючись від традиційного до інноваційного. Вирішення питань, що стосуються поняття правовий статус і його співвідношення загалом із юридичним становищем, є похідним від вирішення проблем праворозуміння та визначення самого поняття правовий статус. Від того, на яких методологічних позиціях знаходиться дослідник, дотримується він позитивістських поглядів або вирішує проблему з позицій природного права, в повній мірі залежить і його уявлення про цю теоретико-правову категорію.

У доктринальних та академічних колах, на сторінках наукових видань, на науково-практичних конференціях, симпозіумах спостерігається активність у наукових дискусіях щодо ефективності тих чи інших підходів до наукового осягнення правової реальності. Власне поняття методології правових досліджень та її функцій розглядається досить суперечливо. Одні автори

ототожнюють методологію з загальнотеоретичними проблемами будь-якої науки, інші - з філософією, діалектикою, історичним матеріалізмом. Деякі науковці вважають методологію окремою наукою зі своєю теорією та предметом дослідження [2, с. 116].

Невизначеність у методологічній сутності зумовлює зниження темпів наукових відкриттів у праві загалом та історично-правовій науці зокрема.

Дослідження правового статусу сучасною історично-правовою наукою зумовлює зміну праворозуміння як сукупності принципів, на яких базуються структурні елементи правосуб'єктності, в тому числі й правового статусу. Незаперечним є той факт, що в масовій суспільній свідомості України продовжують домінувати уявлення про правовий статус як запоруку політичного та панівного становища, наявність інструментів примусу відносно інших соціальних прошарків чи іншої частини суспільства [3, с. 29].

Визнання людини найвищою соціальною цінністю обумовлює необхідність урахування її участі в процесах реалізації своїх прав та виконання обов'язків. Відповідно, змістом правового статусу має стати переорієнтація сучасного розуміння цього явища із соціоцентричного на антропоцентричний підхід. Актуальним на сьогодні є інтегральний підхід до розуміння правового статусу. Його суть зводиться до наступного: правовий статус є цілісним багатоаспектним явищем і не може досліджуватись на основі одного методу [4, с. 57].

Антропологічний (персональний) підхід є методологічною основою для проведення наукових досліджень і впровадження сучасної вітчизняної методики розуміння правового статусу, шлях позбавлення науки від крайнощів догматизму і однобічного коментування цього суспільного прошарку.

Тривалий час у теорії права існувало два методологічні підходи до дослідження природи правового статусу, які ґрунтувалися на виключно однобічному їх розумінні. Перший з них полягає у прихильності до проголошеного у середньовіччі підпорядкування індивіда державі, ототожнення права й закону, аналізі поведінки індивіда в повній залежності від державної волі, що зводить правовий статус до сукупності обов'язків індивіда перед державою. Діючі норми права розглядалися як непорушна догма, а поведінка індивідів зводилася до підпорядкування їх інтересам держави. Такий підхід залишає поза увагою розгляд поведінки індивіда з позиції реалізації ним своїх суб'єктивних прав, в яких втілюється в життя особиста зацікавленість, справедливість та гуманність. Наслідком цього є недооцінка соціальної сутності індивіда в середньовічному суспільстві.

Інший підхід, що полягає у зведенні правового статусу виключно до природних прав людини та обґрунтуванні необов'язковості їх підпорядкування волі держави через відображення у праві, що дозволяє стверджувати про наявність особистої свободи або запереченні чи недооцінці впливу державної влади на правовий статус особи [5, с. 117-118].

Отже, на теперішній час дослідження правового статусу, з нашого погляду, має велику потребу, оскільки дуже важливим є побудова історично-правової моделі формування української державності доби середньовіччя, а вже потім - позитивним досвідом який може бути використаний у сучасному державотворчому процесі, для його втілення в реальне життя. Розвиток науки сучасної незалежної України вимагає комплексного історично-правового та теоретичного забезпечення, що дає можливість моделювати державно-правові процеси середньовіччя для сьогодення й передбачати результати державно-правової діяльності.

Література:

1. Кармаліта М. В. Правова доктрина - джерело (форма) права: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2011. 21 с.
2. Керимов Д. А. Методология права (предмет, функции, проблемы философии права) : монография. Москва: Аванта+, 2001. 322 с.
3. Козюбра М. Право як явище культури. Право та культура: теорія і практика : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, 15-16 травня 1997р. Київ, 1997. С. 27-31
4. Поляков А. В. Коммуникативная концепция права (проблемы генезиса и теоретико-правового обоснования) : дисс. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 Санкт-Петербург, 2002. 517 с.

5. Пархоменко Н. М. *Методологічні підходи до дослідження історико-правових явищ. Правова держава*. Одеса, 2005. Вип. 16. С. 115-121.

УДК: 338.439

Мельник О. Г., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ЗРОСТАННЯ РОЛІ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ПРИ ВИРІШЕННІ ПИТАНЬ УПРАВЛІННЯ ТВЕРДИМИ ПОБУТОВИМИ ВІДХОДАМИ ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Одним із пріоритетних напрямів реалізації реформи місцевого самоврядування варто вважати поліпшення якості муніципальних послуг, що надаються мешканцям територіальних громад. Також мова йде про поступове вирішення проблем місцевого розвитку, особливе місце серед яких займає саме питання управління твердими побутовими відходами. Важливість та актуальність даного питання визначена досить гострою ситуацією, яка склалася у сфері управління твердими побутовими відходами в Україні.

В межах реформи децентралізації влади в Україні, об'єднані територіальні громади створюють дієву систему управління відходами за європейськими стандартами, що зосереджено на економіку замкненого циклу. Це, в першу чергу, вимога сучасності, що також відповідає зобов'язанням України в рамках Угоди про асоціацію з Європейським Союзом та впровадженням директив ЄС у сфері утилізації та переробки відходів.

Досліджуючи дане питання важливо згадати про Національну стратегію управління відходами в Україні до 2030 року [1]. Головними завданнями даної стратегії варто відзначити:

- узгоджені дії центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо запровадження та вдосконалення державної політики у сфері управління відходами, в тому числі побутовими;
- підготовка та реалізація загальнодержавного та регіональних сучасних планів управління відходами;
- адаптація та гармонізація національного законодавства до європейських норм;
- спостереження та аналіз існуючого стану виконання заходів Національної стратегії управління відходами в Україні до 2030 року та багато іншого.

Поки що ситуація незадовільна, адже відповідно до цієї ж Національної стратегії управління відходами в Україні до 2030 року., в Україні функціонує 460 міст, близько 500 районів, 885 селищ міського типу і 28388 сіл, органи місцевого самоврядування яких повністю відповідають за організацію надання послуг з поводження із твердими побутовими відходами. Обсяги утворення твердих побутових відходів в Україні у 2016 році становили близько 11 млн. тонн (це без урахування тимчасово окупованих територій, Автономної Республіки Крим та м. Севастополя). Навіть враховуючи, що за останні 20 років чисельність населення України постійно скорочується, обсяги утворення побутових відходів тільки збільшуються. Показник утворення відходів в Україні в середньому становить 250-300 кілограмів на рік на людину і має постійну тенденцію до зростання [1].

Науковці, які аналізували витрати державного та місцевих бюджетів на переробку та повторне використання відходів говорять про постійне зменшення інвестиційної участі держави та територіальних громад у процесах ефективного управління побутовими відходами. Це значить, що для розвитку сучасної індустрії утилізації відходів, впровадження сучасних діючих технологій, будівництва сміттєпереробних заводів не достатньо фінансування за рахунок державного та місцевих бюджетів, мова йде про суттєве фінансове вливання значними обсягами як національних, так й іноземних приватних інвестицій [2, С.11]. Саме встановлення розумного співвідношення між державним і місцевими бюджетами та іноземними інвестиціями є, безперечно, важливим елементом бюджетної політики як на рівні держави, так і на рівні місцевого управління, особливо що стосується питань децентралізації в Україні. В цьому

Овчаренко А. О. Автокефалія як фактор становлення держави	39
Макарчук В. В. Методологічні підходи дослідженні поняття «правовий статус»	41
Мельник О. Г. Зростання ролі місцевої влади при вирішенні питань управління твердими побутовими відходами за європейськими стандартами в Україні в умовах децентралізації	43
Шумский И. И. Тенденции развития системы образования в теории неоконсерватизма	45
Карпусь Д. О. Бачення П.П. Смірнова економічної кризи в Московській державі кінця XVI першої половини XVII століття	47
Чернецький Є. А. Генеалогічні чинники соціалізації та формування світогляду Миколая Бердяєва	49
Ярмола О. В., Велика К. І. Навчальна і виховна робота в Білоцерківському сільськогосподарському технікумі у першій половині 1920-х років	52